

Enric Sòria

Visat núm. 17
(abril 2014)

Enric Vicent Sòria Parra va nèixer a Oliva (la Safor, País Valencià) el 1958. És llicenciat en història per la Universitat de València. Ha viscut habitualment en aquesta ciutat, que és la seua, i, des del 1997, a Barcelona, on també se sent prou a casa.

Ha treballat en la premsa i en l'administració. Actualment fa seminaris de comunicació a la Universitat Ramon Llull. Entre els llocs on s'ha sentit feliç, hi ha els Pirineus, el Maestrat, el Madrid dels Àustria, els passejos del Rin vora Magúncia i el barri vell de Girona. Joan Fuster va escriure que, si un dia es perdia, podien buscar-lo a Florència. En les mateixes circumstàncies, ell preferiria que el trobessin a Berlín o a Roma.

Ha publicat diversos llibres de poemes: *Mirall de miratges* (1982), *Varia et memorabilia* (1984, reeditat amb ampliacions el 1987), *Compàs d'espera* (1993), *L'instant etern* (1999) i *Arqueologia* (2012); i també d'assaig, a més de dos dietaris, *Mentre parlem* (1991, reeditat el 2013) i *La lentitud del mar* (2005).

Ha traduït de l'anglès *Les confessions d'un opiòman anglès* de Thomas de Quincey, *Into Footnotes all my Lust* de Sam Abrams (amb la col·laboració de l'autor), a més d'alguns poemes dispersos dels grans romàntics i, de l'alemany, amb Heike van Lawick, *La metamorfosi* de Franz Kafka i poemes de Bertolt Brecht. La seua única traducció literària a l'espanyol és l'antologia *Y que el silencio quemé por los muertos* de Joan Vinyoli, amb Carlos Marzal.